

[Grünbaum.]

altså ikke bare for nu at få socialdemokratiet til at stemme for dette lovforslag.

Venstre har givet udtryk for gennem hr. Niels Andersen, at man var helt enig med os i selve det princip, vi har gjort gældende.

Det var interessant at høre hr. Helge von Rosen, der ikke var helt så sikker på, at han ville tilslutte sig det under alle omstændigheder. Han sagde: „Grünbaum og de radikale . . .“ Det takker jeg for. Grünbaum og de radikale er altså enige om, at man skulle prøve på at få gennemført det system med fradrag i skatten. Men hr. Helge von Rosen er altså lidt usikker; det må vi jo se om vi kan overvinde. Det er klart, at det er ikke et spørgsmål, der er så ligetil. Der er allerede af finansministeren nævnt en hel del problemer i den forbindelse.

Investeringsfondshenlæggelserne nævnte hr. Helge von Rosen. Ja men jeg ville da ikke have spor imod, at man anlagde samme betragtning dér, så man fik ligestillingen, hvis man gennemfører det for de andre fradrag, det kan man jo gøre. Investeringsfondshenlæggelserne er i realiteten, som hr. Helge von Rosen også var inde på, en måde, hvorpå de skatteydere, der kan foretage disse investeringshænlæggelser, kan bringe deres skat ned og udjævne deres skat. Det kunne man godt tage op i den forbindelse.

Jeg er ikke helt tilfreds med finansministerens tilsagn. Finansministeren giver tilsagn om en drøftelse til den tid, når forslaget foreligger. Det er det sidste, jeg ikke er helt tilfreds med. Jeg er klar over, det er vanskeligt. Nu foreligger der en kommissionsbetænkning, og man skal udarbejde et lovforslag, og det går formentlig efter de linjer, som findes i betænkningen; da der ikke på forhånd er enighed mellem partierne, kan man vel heller ikke udarbejde lovforslaget ud fra andre betragtninger. Det er derfor ganske svært. Men det er også svært for os, når vi til den tid får dette forslag, hvis man ikke har taget hensyn til disse betragtninger; så skal vi til i udvalget at stille spørgsmål om alle de ting. Det, jeg forestiller mig, er dels at man allerede inden lovforslaget er færdigudarbejdet tager hensyn til disse synspunkter — hvis regeringspartierne kan blive enige om det, det er indlysende — dels på forhånd undersøger de forskellige problemer, som opstår i dette lovgivningskom-

pleks, hvis man vælger den løsning, sådan at alt det er forberedt til den tid, når vi her i folketinget skal behandle forslaget. Jeg ville altså godt have et tilsagn fra finansministeren om, at det ikke er sådan, at man nu bare kommer med et nyt lovforslag, hvor man ikke har taget hensyn til de her fremførte synspunkter, og så skal vi til i udvalget at stille spørgsmål for at klare tingene op, men at man virkelig har prøvet på at gennemarbejde denne problemstilling, helst også indarbejde den allerede i lovforslaget, men i hvert fald har materialet klart, sådan at vi virkelig kan få en realistisk drøftelse af dette spørgsmål, når folketinget til sin tid skal beskæftige sig med det.

Helge von Rosen: Jeg tror, ministeren er for pessimistisk, når han skildrer de vanskeligheder, der kan være for forsikringsselskaberne ved at hitte ud af, hvem det er, der opsparer, på grundlag af deres stillingsbetegnelser. Jeg mener, at hvis man gik frem på den måde, at man opgjorde efter stillingsbetegnelsen år for år, hvem der havde tegnet forsikring og så gik baglæns, sådan at man begyndte med det sidste år og dernæst tog de foregående år, til man havde et passende antal, og hvis man satte nogle forsikringsselskaber, der tegner i provinsen, nogle i København — der kan også være andre forskelle i deres kundekreds — på opgaven og fik dem til at gøre det på samme måde, så var det overkommeligt. Man skulle ikke hele deres forsikringsportefølje igennem og altså ikke prøve at lokke dem til at lave nye kartoteker, men kun bede dem om at gennemgå nyttegningerne. Jeg ved ikke spor om det, men det forekommer mig, at det må være overkommeligt. Det er nemlig en meget stor sag også for forsikringsselskaberne. De skulle egentlig være lykkelige for, at man vil sætte dem på opgaven. Jeg er altså ikke pessimist på forhånd.

Da jeg nu er heroppe, synes jeg, jeg vil understrege — da jeg før snakkede så meget frem og tilbage, at det måske kunne blive uklart — at jeg mener og fastholder, at hr. Grünbaum har ret i, at basis for den enighed, der blev opnået i udvalget, var en afgjort positiv stilling hos de andre. Når jeg alligevel i saglighedens interesse måtte gå videre, så var det, fordi jeg, som jeg tillod mig at afsløre, ikke er så troende, umiddel-